

РЕШЕНИЕ

№ 3462

гр. София, 03.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **4785** по описа за **2010** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба М. К. К. от гр. Ш. срещу съдебно решение от 30.03.2010г. по нахд № 8037/2009г., постановено от СРС, НК, 102 състав, с което се потвърждава изцяло наказателно постановление № 86902 от 04.07.2008г. на В Стоевски, Заместник Началник на отдел „Пътна Полиция” на Столична дирекция на полицията, с което е наложено административно наказание глоба в размер 100 лв. на основание чл. 182 ал. 1 т. 3 от ЗДвП и с което се постановява отнемане на 3 контролни точки на основание чл. 3 ал. 1 и чл. 4 ал. 1 т. 11 от Наредба I – 139 от 2002г. на М. К. К.. В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е неправилно, като не се сочат конкретни касационни основания. Иска решението на СРС да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се отменя наказателното постановление.

Ответникът по касация, редовно призован, не се явява и не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на С. прокурор П изразява становище, че жалбата е неоснователна и не следва да бъде уважавана, а съдебното решение на СРС за правилно и законосъобразно. След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, подадена е от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна. За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното

производство безспорно е доказано, че на 12.06.2008г. около 12,36 часа жалбоподателят М. К. К. е управлявал лек автомобил „О” с регистрационен № Н 7811 АК по БУ. „В В” в гр. С. по посока от ж.к. Л - Г към моста „Ч” и до бензиностанция „Шел” при ограничение на скоростта от 50 км/ч. – скоростта за населено място, се е движил със скорост 71 км/ч. Скоростта е засечена с трафик радар ТР 4, фаб. № 153, фиксиращ скорост, дата и час. Отчетеното от радарното устройство е показано на жалбоподателя при съставянето на акта.

Твърдението в жалбата, че решението на СРС е неправилно, не е подкрепено от събраните в първата инстанция и в тази доказателства. Напротив в хода на съдебното следствие СРС е безспорно установил, че жалбоподателят е извършил нарушението, за което му е наложено административното наказание, като този извод е подкрепен както от събраните писмени доказателства, така и със събраните гласни такива, а именно разпита на актосъставителя Шумков и разпита на свидетеля при съставянето на акта Токев. При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на съдебно производствените правила. На последно място оспореното съдебно решение на СРС е обосновано, като в него е отговорено подробно на всички наведени в жалбата срещу оспореното наказателно постановление доводи.

Във връзка с всичко изложено, при постановяването на съдебното решение от 30.03.2010г. СРС, е обсъдил и оценил всички събрани по делото доказателства и е постановил правилно решение, като направените изводи следват като логична последица от събраните доказателства. Постановеното съдебно решение от СРС, НК, 102 състав от 30.03.2010г. е валидно, постановено от компетентния съд в рамките на компетентността му и допустимо, постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол. Постановеното съдебно решение от 30.03.2010г. на СРС съответства напълно и на материалния закон – тъй като нормата на чл. 182 ал. 1 т. 3 от ЗДвП (действала към момента на постановяване на решението) предвижда налагането на санкция за водач, който превиши максимално допустимата скорост в населено място, като за превишението от 21 до 30 км./ч., наказанието е глоба 100 лв., както и правилно е приложена разпоредбата от действащата към момента на извършване на нарушението Наредбата за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, която за нарушението по чл. 182 ал. 1 т. 3 от ЗДвП предвижда отнемането на 3 контролни точки.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд С. – град, XI Касационен състав смята съдебното решение от 30.03.2010г. на СРС, НК, 102 състав за валидно, допустимо, съответно на материалния закон и в този смисъл следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 30.03.2010г. по нахд № 8037/2009г., постановено от СРС, НК, 102 състав, с което се потвърждава изцяло наказателно постановление № 86902 от 04.07.2008г. на В Стоевски, Заместник Началник на отдел „Пътна Полиция” на Столична дирекция на полицията.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: